

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. március 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2016. év november hó 23. napján kelt 4.B.53/2016/42. számú ítéletét *helybenhagyja*.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 10.888.- (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2016. év november hó 23. napján kihirdetett 4.B.53/2016/42. számú ítéletével a vádlottat rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a./ pont, (3) bekezdés g./ pont], testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], valamint magánlaksértés büntette [Btk. 221. § (2) bekezdés a./ pont] miatt halmazati büntetésül 9 év szabadságvesztésre, 8 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá vele szemben 9.000.- forint vagyonekobzást alkalmazott. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, amelybe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. Határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségéről, a bűnjelekről, továbbá a bűnügyi költség megfizetéséről.

A vádlottat okirattal visszaélés vétségének [Btk. 346. § (1) bekezdés a./ pont] vádja alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a főbüntetés súlyosítása érdekében, a vádlott és védője felmentés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.813/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. A tényállást megalapozottnak tartotta, így a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette. Kifejtette, hogy a törvényszék részletes és logikus indokát adta az elfogadott, illetve elvetett bizonyítékoknak, így kellően megokolta, hogy a tényállást a vádlott tagadásával szemben miért a sértett vallomására, a tanúk előadására, a szakértői véleményekre, valamint a térfelügyelő kamera felvételeire alapította. Utalt arra, hogy a sértett a vele történeteket az eljárás során végig következetesen adta elő, a vádlottat a bűncselekmények elkövetésekor teljes bizonyossággal

felismerte, és ezt a felismerést az egyéb bizonyítékok is alátámasztották. A vádlott bűnösségére levont jogkövetkeztetést és a cselekmény minősítését helyesnek, illetve törvényesnek tartotta. Mindössze a vádlottal szemben alkalmazott középértéket el nem érő fegyházbüntetést találta aránytalanul enyhének az idős sértett sérelmére kitaróan és durván végrehajtott cselekmény miatt. Hivatkozott arra, hogy a korábbi, rövidebb tartamú szabadságvesztések alkalmatlanok voltak arra, hogy a vádlottat újabb bűncselekmények elkövetésétől visszatartsák, ezért a kiszabott büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak.

A védő a nyilvános ülésen fellebbezését elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében terjesztette elő. Hangsúlyozta, hogy a vádlott a cselekmény elkövetését tagadta. Aláhúzta, hogy a vádlott kettő kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni. Ezen túlmenően a vádlott által előadottnak a figyelembe vételével kérte védence felmentését, illetve büntetésének enyhítését.

A vádlott a nyilvános ülésen mindenekelőtt többirányú bizonyítási indítványt terjesztett elő, megismételve azokat az indítványait, amelyeket az elsőfokú eljárás során is kért (sértetti sérülések elesés útján való keletkezésének tisztázása, a sértett alkoholos befolyásoltságának tisztázása, a lefoglalt melegítő felső kezelésének módja, a vérszennyeződés ruhadarabra kerülése időpontjának megállapítása).

A másodfokú bíróság a bizonyítási indítványban megjelölt bizonyítékok beszerzését - azonosan az elsőfokú bíróság álláspontjával - szükségtelennek tartotta a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapításához, ezért indítványait elutasította.

A vádlott fellebbezésének írásban előterjesztett indokolásában kifejtette, hogy a P. ellen intézett első támadás elkövetőjének személye még az elsőfokú bíróság álláspontja szerint sem volt kétséget kizáróan bizonyítható. Így az elsőfokú bíróság ítélete szerint sem volt kétséget kizáróan megállapítható az első helyszínen a sértett telefonjának és okiratainak elvétele. Vitatta a sértetti sérülések sorrendjének, valamint az időbeliségének megállapíthatóságát. Aláhúzta, hogy a bántalmazást elkövető személy kezén külsérelmi nyomnak kellett volna hátramaradnia, amit K., B. tanúk nem támasztottak alá. Utalt arra, hogy dr. T. orvosszakértő szerint is a vádlott kézfejen lévő sérülések a támadást megelőzően 4-5 nappal korábban keletkezhetnek. Hivatkozott arra, hogy sérülései a bűncselekmény általa való elkövetése esetén felszakadtak volna. Sérélmezte a sérülések keletkezési módjának tisztázatlanságát is, amit dr. T. szakértő is észlelt, amikor azt állapította meg, hogy a sérülések direkt, de indirekt módon, akár ütés, akár elesés hatására is keletkezhetnek. Sérélmezte B. tanú nyomozás során történt felismertetésének szabályellenességét.

Továbbra is fenntartotta az elsőfokú eljárás során előterjesztett indítványait: kérte új igazságügyi orvosszakértő kirendelését annak megállapítására, hogy a sértetten keletkezett sérülések direkt vagy indirekt módon keletkeztek. Véleménye szerint annak vizsgálata is szükséges, hogy a vádlott kezén már meglévő sérülésekre milyen hatást gyakorolt volna az újbóli bántalmazás. Hiányolta annak vizsgálatát, hogy a sértettnél az alkoholos befolyásoltság milyen tünetekkel járt, memóriazavart, elesést kiváltó mozgáskoordinációs problémákat okozott-e. Indokoltnak tartotta a sérülések árokba eséstől való keletkezésének tisztázását. Ezen túlmenően utalt a sértett betegségeire, agysorvadására, magas vérnyomásos megbetegedésére, ami nála mozgáskoordinációs és memóriazavaros problémákat idézhettek elő.

Tisztázatlannak tartotta a melegítő felsőn fellelt vér keletkezési időpontját. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy ő és a sértett régóta kapcsolatban állt egymással, hiszen ő maga több esetben segített a sértettnak kisebb munkáknál, így vérszennyeződése bármikor rákerülhetett a melegítő felsőre. A helyszínen fellelt jelentős vérmennyiség alapján kizártnak tartotta, hogy mindössze ilyen kis mennyiségű vér került a ruházatra.

Nézete szerint a nyomozóhatóság egyoldalú nyomozást végzett, nem foglalta le az ő további ruhaneműit, nem vizsgálta cipőjét esetleges újabb vérszennyeződés után kutatva, illetve a sértett lakóhelyén sem kíséreltek meg egyéb nyomot felkutatni.

Aláhúzta, hogy a sértett jól ismerte őt, köztük jó viszony volt, így soha nem követett volna el rablást a sértett sérelmére. Ezen túlmenően életviszonyai és anyagi helyzete rendezettségére is hivatkozott.

A nyilvános ülésen azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a sértett vizsgálatára kirendelt egy pszichiáter szakértőt, akinél a sértett nem jelent meg. Ezen túlmenően sajnálatát hangoztatta az eset miatt, továbbá három kiskorú gyermekére és arra hivatkozott, hogy a bűncselekményt nem ő követte el.

A másodfokú bíróság a kölcsönösen bejelentett fellebbezések egyikét sem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 348. § (2) bekezdésében írt korlátok között - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt tárgya a felülbírálatnak a fellebbezéssel nem támadott, okirattal visszaélés vétsége tárgyában hozott felmentő rendelkezés.

A felülbírálat keretében megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Az eljárás tárgyát képező bűncselekmények elbírálása érdekében igen részletes, kiterjedt bizonyítást folytatott le, minden releváns körülményt vizsgálati körbe vont, kétely felmerülése esetén további bizonyítási eszköz beszerzéséről gondoskodott. A beszerzett bizonyítékokat gondosan, a logika szabályainak megfelelő módon értékelte. Mivel a bizonyítékok értékelésében logikai hiba, hiányosság nem volt feltárható, ezért a másodfokú bíróság a vádlottnak a bizonyítékértékelő tevékenységet támadó, illetve további bizonyítást szükségesnek tartó perorvoslati kérelmét nem találta megalapozottnak.

A vizsgált ügyben a vádlottnak az eljárás teljes szakaszában jellemző tagadó vallomására, a cselekmény elkövetésekor kívülálló személy jelenlétének hiányára figyelemmel a bizonyítékok körütekintő vizsgálatára és mérlegelésére volt szükség, amelyet az első fokú bíróság maradéktalanul teljesített. Az ügynek az előzőekben kiemelt jellegzetessége ellenére a vádlott büntető jogi felelősségét számos, köztük több objektív bizonyíték kétséget kizáró módon igazolta.

Az első fokú bíróság P. sértett tanúzási képessége kapcsán felmerült aggály alapján szakértőt vont be a sértett egészségi állapotának, esetleges emlékezet zavarának feltárására, továbbá helyszínvázlatot szerzett be az elkövetés helyszínéről, amely alapján a helyszínen fennálló látási viszonyokat ellenőrizte. E bizonyítékok, a sértett egészségi állapotáról nyilatkozó orvosszakértői vélemény és helyszínvázlat adatainak értékelési körbe vonásával állapította meg a tényállást. Nem volt helytálló tehát a vádlottnak az az észrevétele, mely szerint elmaradt volna a sértett vallomását befolyásoló egészségi állapot tisztázása.

Az ügyben lényeges, objektív bizonyítékot jelentett a genetikai vizsgálatról készített szakértői vélemény, mely szerint a vádlottól lefoglalt ruhaneműn (felső ruhanemű jobb kezének ujján) a sértett vérével megegyező tulajdonságú vérszennyeződést azonosítottak. A szennyeződés freccsent jellegét is rögzítették. Az azonosság rendkívül magas arányszámot képviselt. Ugyanez nem volt elmondható a vádlottól lefoglalt cipőkről, amelyeken, a jobb és bal lábas cipőn is a vádlott DNS profiljával egyező vérszennyeződéseket azonosítottak (BSZKI Genetikai Szakértői véleménye a bírósági iratok 37/I. sorszáma alatt, valamint Aladzsity István genetikus szakértő véleménye 37. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 16-17. oldalai).

A felső ruhanemű viselését a vádlott két alkalommal elismerte, továbbá azt az eset napján a térfigyelő kamera által rögzített felvétel is igazolta. A felvételen látható személyt a vádlott élettársa, K., valamint G. tanú is azonosította. E térfigyelő kamerafelvétel szerint a vádlott a cselekmény napján 22 óra 01 perckor volt látható a zsámbéki Szent István parkban, amikor is azt a felsőt viselte, amelyet másnap tőle lefoglaltak és amelyen a sértett vérével azonos vérszennyeződést azonosítottak. A felvétel nem kizárólag a ruha viselésére nézve előadott vádlotti védekezést, hanem az otthon való tartózkodására nézve előterjesztett alibi védekezését is cáfolta.

A másodfokú bíróság egyetértett a ruhadarabon rögzített vérszennyeződés keletkezési körülményei körében kifejtett, a vádlotti védekezést elvető első fokú érvekkel. A ruhadarabra a vérnek utólag történő rákerülése a rendelkezésre álló bizonyítékok, a ruhadarab lefoglalását végző hatósági személyek vallomása alapján kizárható. A vérszennyeződés cselekményt megelőző időben való keletkezését a szennyeződés freccsent jellege zárta ki. A kifejtettek alapján az első fokú bíróság logikus érveléssel állapította meg, hogy a vádlott volt az a személy, aki a sértett vérével szennyezett ruhadarabot viselte, és ez a személy azonos volt a sértett bántalmazójával. A ruhadarabon található vér mennyiségének - szemben a vádlotti előadással - nem volt relevanciája.

További lényeges bizonyítékul szolgált az ügyben P. sértett vallomása, aki az eljárás során következetesen a közelében lakó Kuku beceneven ismert vádlottat jelölte meg mint bántalmazóját. A sértett a nyomozás során fényképről azonosította a vádlottat. A sértett nem csak a hatóságok, hanem környezete (L.) előtt is azonosan jelölte meg bántalmazójaként a vádlottat. Az első fokú bíróság vizsgálta az elkövető személy felismerhetőségének lehetőségét megállapítva, hogy a beazonosíthatóság az elkövetés mindkét helyszínén adott volt. A sértett az események lényegét, lefolyását illetően az eljárás minden szakaszában következetes vallomást tett az elkövető személyén túl a bántalmazás helyszíneire, lefolyására, a tőle elvett pénz összegére nézve is. Az első fokú bíróság részletesen foglalkozott azokkal az apróbb eltérésekkel, amelyekre a sértett vallomása nem volt teljesen egyező (pénzének megszerzési körülményei, bántalmazásának második kórházi felvételét megelőző időpontja). Megállapítható, hogy ezek a sértett vallomásában feltárt ellentmondások szavahihetőségére nem voltak kihatással. Szükséges azt is hangsúlyozni, hogy a törvényszék a kétséget kizáró módon nem igazolt tényeket nem értékelte a vádlott terhére (a sértett okiratainak és telefonjának elvétele).

Az alibi tanúk, K. (a vádlott élettársa) és F. vallomásának elvetése megalapozott volt, a tanúk nyilatkozatait cáfolták a beszerzett bizonyítékokból (térfigyelő kamerafelvétel, a X. sörözőben jelenlévő személyek vallomásai) nyert adatok, amelyek alapján helytálló volt az a következtetés, mely szerint a vádlott a cselekmény elkövetési időpontjában nem tartózkodott otthon.

A vádlott által kifogásolt további tényezők részben irrelevánsak, részben alaptalanok voltak. Így a sértetti sérülések keletkezési sorrendjét, időbeliségét az első fokú bíróság vizsgálta, és dr. T. orvos szakértő véleményét figyelembe véve az ezzel összefüggő tényeket helytállóan rögzítette. Alaptalan az a vádlotti érvelés, hogy a sértetti sérülések keletkezési módja tisztázatlan maradt volna, ugyanis az első fokú bíróság a lehetséges eszközeivel (orvos-szakértő meghallgatása) derített fényt mind a bántalmazás módjára, erejére, mind az annak hatására elszenvedett sérülésekre.

A feltárt bizonyítékok alapján nem maradt kétsége a másodfokú bíróságnak, hogy a cselekmény elkövetője, a sértett bántalmazója és a készpénz megszerzője a vádlott volt.

Az elsőfokú bíróság ezekkel a bizonyítékokkal mindenben összhangban álló módon megalapozott, helyes, hiánytalan és téves ténybeli következtetéstől mentes tényállást állapított meg, amely a Be. 351. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

A helyes tényállás alapján okszerű a vádlott büntetőjogi felelősségére levont jogkövetkeztetés valamennyi terhére megállapított bűncselekmény tekintetében. A cselekmények minősítése is mindenben megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak. Az elsőfokú bíróság a cselekmények minősítésénél helyes jogi okfejtéssel sorolta fel a bűncselekmények megállapításának alapjául szolgáló ismérveket, ezekkel a jogi érvekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

A sértett által megtett magánindítvány alapján már nem volt akadálya a Btk. 221. § (2) bekezdés a./ pontja szerinti magánlaksértés megállapításának.

Helytálló volt a rablási cselekmény mellett az azzal alaki halmazatban álló testi épség elleni cselekmény halmazatban történő megállapítása. A kétszeres értékelés tilalalma folytán mindenben megfelelt az ítélkezési gyakorlatnak a testi épség elleni cselekmény esetében a korlátozott védekező képesség mint minősítő körülmény ismételt értékelésének a mellőzése, mivel e minősítő körülmény a rablás bünteténél már értékelést nyert.

Nem tévedett a törvényszék a két mozzanatú testi épség elleni bűncselekmény folytatólagos helyett egy rendbeliként történő minősítése során. A vádlott a cselekmény elkövetését a hazafelé tartó sértettel szemben az utcán kezdte meg, majd rövid idő elteltével a bántalmazást a otthonába hazatérő sértettel szemben folytatta. Nem valósult meg a sértett sérelmére több cselekmény, hanem a vádlott a megkezdett cselekményt egy másik helyszínen folytatta, fejezte be, ennek megfelelően egy rendbeliként minősülő cselekményt követett el.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel, és azokkal arányban álló mértékben határozta meg mind a szabadságvesztés, mind a közügyektől eltiltás tartamát.

Indokát adta annak, hogy a súlyosító körülmények számbeli fölénye ellenére miért tért el a középértéktől /10 év/, mely érvekkel a másodfokú bíróság is egyetértett. A vádlottal szemben kiszabott kilenc évi szabadságvesztést a másodfokú bíróság elégségesnek tartotta a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok megvalósításához, e büntetésnek lényeges enyhítését, de lényeges súlyosbítását sem tartotta indokoltnak.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, miután egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, a Be. 371. § (1) bekezdése és (4) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján határozott az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

A Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Be. 386. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a másodfokú határozat ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2017. év március hó 7. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Etelka s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Nándor s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2016. év november hó 23. napján kelt 4.B.53/2016/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.29/2017/5. számú végzése folytán 2017. év március hó 7. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év március hó 7. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke